

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobců a) Občanského sdružení za rozvoj obce Rožany**, se sídlem Rožany 156 a **b) M. F.**, nar. „X“, „X“, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 55/14, 400 01 Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, zastoupený Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem nám. Míru 336, Litvínov, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Spolku občanské solidarity Rumburk**, se sídlem Zelená 797/7a, Rumburk, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2010, č.j. 531/UPS/2009-3, JID 40444/2010/KUUK/Srb,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního úřadu, ze dne 8.3.2010, č.j. 531/UPS/2009-3, JID 40444/2010/KUUK/Srb, a rozhodnutí Městského úřadu Šluknov, stavebního úřadu, ze dne 22.9.2009, č.j. SÚ-330-2062-21/2009/Mü, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit žalobci a)** náhradu nákladů řízení ve výši **7 808,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný ani žalobce b) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se společně v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2010, č.j. 531/UPS/2009-3, JID 40444/2010/KUUK/Srb, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) a zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobce b)

proti rozhodnutí Městského úřadu Šluknov, stavebního úřadu, ze dne 22.9.2009, č.j. SÚ-330-2062-21/2009/Mü, kterým byla povolena stavba „Čerpací stanice PH na p.p.č. 628/3 v k.ú. Rožany“ včetně žumpy a elektropřípojky NN na p.p.č. 628/3, 1028/9, 1028/7, 1028/3, 625 v k.ú. Rožany ve Šluknově pro stavebníka TEX – Pavel Kohout, IČ 11443774, Hradební 304, Šluknov.

Žalobci namítali, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný nevypořádal s předchozími námitkami obou žalobců a že se s jejich námitkami nevypořádal ani správní orgán prvního stupně. Oba žalobci poukázali na to, že vznesli před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně námitky, které sice byly zamítnuty, avšak nebyly řádně zdůvodněny.

Žalobci namítali, že žalobou napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí jsou vydána v rozporu se zákonem, neboť do současnosti nebyla řádně schválena změna č. 3 územního plánu sídelního útvaru Šluknov. Je tomu tak dle jejich názoru proto, že opatření obecné povahy, kterým měla být změna provedena, nebylo vůbec vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Šluknov, a dále proto, že tato změna byla vytvořena zcela účelově a v rozporu s předchozími rozhodnutími stavebního úřadu a žalovaného. V tomto směru poukázali na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14.5.2007, č.j. SU/328.3-/2006/Mü, kterým byla zamítnuta žádost o umístění stavby „Čerpací stanice PHM na p.p.č. 603 v k.ú. Rožany a obci Šluknov“ a přerušení řízení o povolení stavby „Penzion s restaurací a čerpací stanice PH na p.p.č. 628/3 v k.ú. Rožany, včetně napojení sítí technického vybavení, komunikace a zpevněných ploch, ČOV, odlučovače ropných látek a lapače tuků na p.p.č. 628/3, 1039/1, 1028/9, 1028/1, 1028/7, 1028/3, 624, 625 a 623/1 v k.ú. Rožany“ s odůvodněním, že bude schvalována změna územního plánu, kterou bude daná stavba uvedena do souladu s územním plánem.

Žalobci dále namítali, že nebyly splněny předpoklady pro schválení změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Šluknov, kdy navíc bylo této změny docíleno v rozporu s požadavky ochrany životního prostředí, neboť byl v rozporu s těmito požadavky zúžen biokoridor. Uvedli rovněž, že v rozporu se zásadami ochrany životního prostředí byl změnou č. 2 územního plánu sídelního útvaru Šluknov pozemek p.p.č. 628/3 v k.ú. Rožany vyčleněn z biokoridoru a bylo respektováno stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Rumburk, že biokoridor na p.p.č. 628/3 v k.ú. Rožany již nezasahuje, neboť neplní již svou funkci. Poukázali i na skutečnost, že M. B. svévolně vypustil rybník v k.ú. Rožany. Bylo mu sice uloženo uvést jej do původního stavu, ovšem tato povinnost nebyla splněna a tímto protiprávním jednáním byla dle žalobců vytvořena situace, aby mohla být projednána změna č. 3 územního plánu sídelního útvaru Šluknov. Poukázali rovněž na skutečnost, že stavebník P. K. vyvolal tuto změnu jako zastupitel Města Šluknov a M. B. jako účastník daného řízení je zastupitelem Ústeckého kraje. To dle žalobců zakládá pochybnosti o objektivnosti celého řízení o územním plánu sídelního útvaru.

Žalobci dále uvedli, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou na str. 5 a 6 pouze konstatovány námitky žalobců a tyto námitky jsou zamítnuty, aniž by se s nimi žalovaný vypořádal. Na str. 9 rozhodnutí je pouze konstatováno, že veškerá rozhodnutí byla učiněna v souladu se zákonem a že příslušná ustanovení nejsou porušena, aniž by se prvostupňový orgán věcně zabýval danými námitkami. Žalobci rovněž namítali, že stejně postupoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy nebyla přezkoumána správnost prvostupňového rozhodnutí z pohledu dříve uplatněných námitek ze strany žalobců. Proto považovali žalobci žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žalobci namítli, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stavebník nedoložil doplňující doklady ve lhůtě, která mu byla stanovena ve výzvě stavebního úřadu ze dne 23.3.2009, č.j. SÚ-2062-2/2009/Mü. V uvedené lhůtě bylo stanoveno, že mají být doklady doloženy do 31.6.2009. Dané doklady však byly doloženy stavebnímu úřadu až dne 10.8.2009. Žalobci namítli, že po marném uplynutí stanovené lhůty pro předložení dokladů mělo být řízení zastaveno. Nečinnost správního orgánu prvního stupně, který bez rozhodnutí vyčkal do 10.8.2009, způsobila nezastavení řízení. Žalobci trvají na tom, že byli v legitimním očekávání, že řízení bude pro neodstranění vad zastaveno. Žalobci poukázali rovněž na skutečnost, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že se jedná o pochybení prvostupňového orgánu, ale že tento postup není důvodem pro změnu nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí, aniž by tento svůj postoj blíže zdůvodnil.

Žalobci rovněž namítli, že oni ani další účastníci řízení neměli možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a nemohli tedy uplatnit před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně možné námitky.

Žalobci dále poznamenali, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k námitce č. 1 uvedl, že je úřední povinností stavebního úřadu přezkoumat obsah podané žádosti bez ohledu na to, zda na to byl některým z účastníků řízení „upozorněn“, neboť upozornění nemá povahu námitek a tudíž se k takovému upozornění nepřihlíží. Žalobci trvají na tom, že námitky je třeba posuzovat jako každé podání podle jeho obsahu a nikoli podle formy a že bylo povinností stavebního úřadu k upozornění jako k námitce přihlížet.

Žalobci mají dále za to, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal ani s dalšími námitkami dalšího účastníka řízení, a to zejména pokud jde o ověření námitek, zda autor dokumentace je držitelem příslušného osvědčení v seznamu autorizovaných osob, kdy v tomto směru žalovaný ve svém rozhodnutí pouze uvádí, že tuto skutečnost může stavební úřad ověřit ze seznamu autorizovaných osob. Dle žalobců takové vypořádání se s námitkou postrádá logické opodstatnění, neboť takový postup by přicházel v úvahu pouze, pokud by žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobci dále namítali, že stavební povolení nemělo být vydáno před dokončením správního řízení před vodoprávním úřadem příslušným k povolení vodního díla. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že považuje za souladné se zákonem, že ve výroku stavebního povolení nebyly uvedeny podmínky či požadavky dotčených orgánů k vodohospodářské a dopravní části stavby, neboť dle žalovaného tyto požadavky zabezpečí speciální stavební úřad. Dle žalobců je však zřejmé, že takové následné požadavky nebudou respektovány, neboť stavba dle předmětného stavebního povolení již byla zahájena a lze předpokládat její dokončení dříve, nežli speciální stavební úřad takové podmínky stanoví. Tímto způsobem dle žalobců správní orgány obcházejí zákon, a proto jsou předmětná rozhodnutí nezákonná.

Žalobce b) rovněž napadl výrok pod bodem 2 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.3.2010 žalovaný odkazuje na rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o účastenství žalobkyně b) v předmětném řízení, které však bylo vydáno až více než měsíc po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 13.4.2010.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

K námitce, že se stavební úřad nevypořádal dostatečně s námitkami účastníků, uvádí žalovaný, že z velké části směřovaly tyto námitky proti územnímu plánu či jeho 3. změně.

Zdůraznil, že z hlediska obsahu námitek se jednalo o námitky směřující k samotnému umístění stavby, ovšem o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto a stavební úřad a žalovaný již v předmětném stavebním řízení nebyli oprávněni se těmito námitkami zabývat. Rovněž poznamenal, že žalobce a) je účastníkem stavebního řízení na základě § 70 a § 90 odst. 4 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný trvá na tom, že námitky žalobce a) tedy nelze považovat za námitky podané dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, o kterých je stavební úřad oprávněn rozhodovat. Stavební úřad se měl s námitkami žalobce vypořádat pouze v odůvodnění stavebního povolení a nikoli ve výroku. Vypořádání se s nimi ve výroku rozhodnutí tedy bylo v rozporu se stavebním zákonem. Toto pochybení stavebního úřadu však žalovaný v rámci odvolacího řízení neshledal za tolik závažné, aby odůvodňovalo zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.

K námitce, že způsob rozhodování žalovaného a stavebního úřadu je obcházením kogentních ustanovení stavebního zákona a souvisejících předpisů na ochranu životního prostředí žalovaný uvedl, že dané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s územním plánem sídelního útvaru Šluknov ve znění změny č. 3. K řízení byla předložena souhlasná stanoviska příslušných dotčených orgánů, jakož i závěr zjišťovacího řízení. Tuto námitku tedy žalovaný zcela odmítl.

K námitce, že stavební povolení i žalobou napadené rozhodnutí byly vydány v rozporu se zákonem, protože doposud nebyla řádně projednána a schválena 3. změna územního plánu sídelního útvaru Šluknov, žalovaný uvádí, že tato změna byla vydána dne 19.9.2008 a nabyla účinnosti dne 6.10.2008. Dále zdůraznil, že připomínky uplatněné žalobci vůči projednání a vydání změny územního plánu nejsou předmětem daného stavebního řízení. Daná změna územního plánu je platným závazným dokumentem a nelze jí nerespektovat pouze na základě pochybností žalobců o zákonnosti procesu jejího přijetí.

K námitce, že stavební úřad měl řízení zastavit, když nebyly příslušné doklady doloženy ve lhůtě stanovené ve výzvě, žalovaný uvedl, že postup stavebního úřadu, který vyčkával s rozhodnutím i po marném uplynutí lhůty pro předložení požadovaných dokladů a následně rozhodl ve věci až po předložení dokladů, které však byly předloženy více než měsíc po uplynutí stanovené lhůty, nelze považovat za důvod pro změnu či zrušení stavebního povolení. Postup stavebního úřadu v období od uplynutí stanovené lhůty do doplnění daných dokladů lze dle žalovaného klasifikovat jako nečinnost, ovšem toto pochybení nelze dle jeho názoru následně po vydání meritorního rozhodnutí v odvolacím řízení odstranit. Dále žalovaný konstatoval, že i v případě, že by došlo k zastavení řízení, stavební zákon ani jiný právní předpis nezbavuje stavebníka práva podat žádost o stavební povolení znovu.

K námitce, že se účastníci nemohli seznámit s dodatečně doloženými doklady, žalovaný uvedl, že se nejednalo o dodatečné doklady. Teprve na základě doplnění žádosti o vyžádané doklady, kdy měl stavební úřad kompletní podklady k posouzení žádosti, oznámil stavební úřad zahájení stavebního řízení účastníkům a dotčeným orgánům opatřením ze dne 20.8.2009. Toto opatření bylo žalobci a) rovněž doručeno a měl tedy nepochybně možnost seznámit se s kompletními podklady rozhodnutí. Proto žalovaný odmítá tvrzení, že žalobce neměl možnost seznámit se s podklady doloženými ke stavebnímu řízení, případně neměl možnost uplatnit námitky. Ve vztahu k žalobci b) žalovaný uvedl, že požádal o účastenství přípisem ze dne 2.9.2009, přičemž stavební úřad tuto žádost usnesením ze dne 16.9.2009 zamítl. Dle § 28 odst. 1 správního řádu je v pochybnostech za účastníka považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Žalobce b) tedy měl dle žalovaného možnost do doby vydání usnesení, kterým bylo jeho účastenství v daném stavebním řízení zamítnuto, nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se ověření, zda autor dokumentace je držitelem příslušného osvědčení, žalovaný uvádí, že tato námitka byla vypořádána v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že „zpracovatelem předložené dokumentace je Ladislav Kříž, Smetanovo nábř. 2251, 470 01 Česká Lípa, autorizace 0500195, autorizovaný technik pro pozemní stavby (ověřeno na seznamu autorizovaných osob na ČKAIT)“. Žalovaný trvá na tom, že příslušný autorizovaný technik přizval ke zpracování jednotlivých částí příslušné autorizované osoby, a proto považuje danou námitku za nedůvodnou.

K námitce, že stavební povolení nemělo být vydáno před dokončením správního řízení vedeného vodoprávním úřadem příslušným k povolení vodního díla, žalovaný uvedl, že obecný stavební úřad vydává stavební povolení pro stavbu čerpací stanice pohonných hmot bez vodohospodářské části a dopravní části, pro které vydávají dle § 15 odst. 1 stavebního zákona povolení speciální stavební úřady. Uvedený záměr byl řádně projednán v předcházejícím územním řízení a o umístění stavby bylo pravomocně rozhodnuto. Vydání stavebního povolení stavebního úřadu pro část stavby podléhající povolení obecným stavebním úřadem není žádným právním předpisem podmíněno dokončením správního řízení vedeného speciálním stavebním úřadem, v tomto případě vodoprávním úřadem příslušným k povolení vodního díla a speciálním stavebním úřadem dle zákona o pozemních komunikacích, který povoluje stavby pozemních komunikací. Žalovanému není jasné, z čeho vychází tvrzení žalobce, že stavební povolení nemělo být vydáno před dokončením správního řízení vodoprávním úřadem. K namítanému nezakotvení podmínek dotčených orgánů do napadeného stavebního povolení žalovaný uvedl, že již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí objasňoval problematiku uložení podmínek vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů v tom smyslu, že stavební úřad převezme do svého rozhodnutí pouze ty podmínky, které se týkají jím povolované části stavby. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že se jedná o obcházení zákona. Trvá na tom, že naopak pokud by postupoval dle požadavků žalobců, jednal by v rozporu se zákonem.

K otázce účastnictví žalobce b) v daném řízení žalovaný uvedl, že se podrobně zabýval otázkou, zda předmětnou stavbou mohou být dotčena vlastnická práva žalobce b). Žalovaný zkoumal charakter stavby, její umístění ve vztahu k nemovitostem žalobce b), účinky stavby na okolí a neshledal, že by předmětnou stavbou mohla být dotčena vlastnická práva žalobce b). Žalovaný zdůraznil, že v daném případě se jedná o účastnictví ve stavebním řízení a je tedy nezbytné zkoumat důsledky provádění stavby a nikoli důsledky jejího umístění. Dále zdůraznil, že v žádosti o přiznání postavení účastníka řízení není uveden žádný relevantní argument, jakým způsobem by navrhovanou stavbou mohla být dotčena vlastnická práva žalobce b). Argumenty pro účastnictví v řízení neobsahovalo ani odvolání proti usnesení o nepřiznání účastnictví ani odvolání proti meritornímu rozhodnutí a neobsahuje je ani samotná žaloba. Žalovaný trvá na tom, že vlastnická práva žalobce b) nemohou být navrhovanou stavbou přímo dotčena.

K námitce týkající se odkazu na rozhodnutí č.j. 532/UPS/2009-3, které bylo vydáno až dne 13.4.2010, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný uvádí, že datum uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí u zmiňovaného rozhodnutí (2.3.2010) je zřejmou nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí. K namítané posloupnosti vydaných rozhodnutí, kdy jako první bylo vydáno meritorní rozhodnutí a následně rozhodnutí o účastnictví, žalovaný uvádí, že v daném případě se jedná o dvě věci spolu bezprostředně související, které byly žalovaným řešeny souběžně. V rámci toho žalovaný dospěl k závěru, že žalobce b) účastníkem stavebního řízení není. Bohužel došlo k situaci, kdy při vyhotovování

rozhodnutí o odvolání bylo nejprve rozhodnuto o odvolání proti stavebnímu povolení a pak bylo vydáno rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o účastenství žalobce b). Žalovaný konstatoval, že je si vědom, že vhodnější a žádoucí je obrácený sled vydaných rozhodnutí, nicméně vycházejí ze skutečnosti, že odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek, není rozhodnutí o odvolání proti usnesení předběžnou otázkou pro meritorní rozhodnutí. Žalovaný již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl za dané, že žalobce b) není účastníkem řízení.

V daném řízení se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásil Spolek občanské solidarity Rumburk. Ve svém vyjádření uvedl, že v předmětném řízení je zcela zřejmá absence předepsané posloupnosti nutných kroků stavebníka. Žalovaný trvá na tom, že požadavky dotčených orgánů zabezpečí speciální stavební úřad. Zde spatřuje osoba zúčastněná na řízení porušení posloupnosti a porušení zásadní koncentrace jednoho orgánu a jediného řízení k vydání stavebního povolení. Žalovaný totiž dle názoru osoby zúčastněné na řízení úmyslně opomněl, že jediným kompetentním orgánem, který rozhoduje v pochybnostech dle § 15 stavebního zákona je právě obecný stavební úřad. Zde byly dle osoby zúčastněné na řízení naprosto zjevné pochybnosti o stavu vodního díla (sousedního Rožanského rybníka). Řízení týkající se tohoto rybníka nebylo dle osoby zúčastněné na řízení ukončeno, vydané rozhodnutí nebylo majitelem respektováno, správní orgán nezajistil výkon svého rozhodnutí a vše mělo dopad na změny v území, které významně ovlivnily i pochybné účelově přijímané změny územního plánu. Dle osoby zúčastněné na řízení již samo umístění stavby obecným stavebním úřadem bylo tedy vydáno se zjevnou vadou, když stavební úřad nevycházel ze skutečně zjištěného stavu věci. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tvrzením, že daný záměr byl řádně projednán v předcházejícím územním řízení. Sice souhlasí s tím, že územní rozhodnutí je pravomocné, ale dle jejího názoru je zjevně nezákonné.

Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že v daném případě nerozhodoval stavební úřad a žalovaný ve veřejném zájmu, ale oba orgány chránily pouze zájmy stavebníka čerpací stanice, který zákony obcházel, manipuloval s územním plánem a využil nezákonný stav ku prospěchu osobnímu. Žalovaný v rámci klientelismu dle osoby zúčastněné na řízení dokonce kryje majitele vodního díla, který zákony nerespektuje a v rámci schvalování územního plánu využívá svého politického vlivu k nezákonným pletichám. O porušení veřejného zájmu dle osoby zúčastněné na řízení rovněž svědčí i skutečnost, jak se žalovaný vypořádal s námitkami uplatněnými v jejím odvolání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně musí soud předeslat, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s.ř.s. nelze považovat za *actio popularis*. Každý z účastníků správního řízení se správní žalobou může domáhat pouze ochrany svých veřejných subjektivních práv a nemůže se domáhat zrušení žalobou napadeného rozhodnutí či jednotlivých výroků, které do jeho práv nezasahují. Rovněž je třeba akcentovat subsidiaritu soudního přezkumu.

Nejdříve se soud zabýval námitkami žalobce b) jehož odvolání bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné. Tímto výrokem je rovněž limitován soudní přezkum námitek žalobce b). Námitky žalobce b) tedy budou soudem posuzovány výhradně ve vztahu k výroku II. žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho odvolání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 16.9.2009, č.j. SÚ-330-2062-19/2009/Mü, že žalobce b) není účastníkem daného stavebního řízení. Toto usnesení bylo žalobci b) řádně doručeno prostřednictvím právního zástupce dne 18.9.2009. Toto usnesení bylo včas napadeno řádným opravným prostředkem. V rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 22.9.2009 je žalobce b) uveden jako účastník řízení, kterému se rozhodnutí doručuje, a skutečně mu také bylo předmětné rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce doručeno.

Soud si v daném případě musel primárně položit otázku, zda vůbec o odvolání žalobce b) mělo být žalovaným jako odvolacím orgánem rozhodováno. O tom, že určitá osoba není účastníkem řízení, se v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu rozhoduje usnesením. Odvolání proti tomuto usnesení nemá v souladu s § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek. V případě, že podá odvolání osoba, která není účastníkem řízení, odvolací správní orgán o odvolání nerozhoduje, ale pouze se takové osobě sdělí, proč ji odvolací správní orgán za účastníka řízení nepovažuje. V případě, že podá odvolání osoba, s níž jako s účastníkem řízení prvostupňový orgán jednal jako s účastníkem řízení a odvolací orgán zjistí, že účastníkem řízení ve skutečnosti taková osoba nebyla, podané odvolání zamítne jako nepřipustné.

Z výše uvedeného obsahu správního spisu vyplývá, že v době žalobou napadeného rozhodnutí bylo vydáno usnesení, kterým bylo deklarováno, že žalobce b) není účastníkem daného stavebního řízení. S ohledem na skutečnost, že podané odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladné účinky, v době vydání stavebního povolení měl stavební úřad respektovat závěr o účastenství žalobce b) a postupovat v řízení s ohledem na skutečnost, že žalobce b) není účastníkem daného řízení. Takto však stavební úřad nepostupoval, neboť z rozdělovníku stavebního povolení jednoznačně vyplývá, že i po vydání předmětného usnesení o účastenství jednal s žalobcem b) jako s účastníkem řízení. S ohledem na tuto skutečnost pak žalovaný postupoval správně, když o odvolání podaném žalobcem b) rozhodl samostatným výrokem v žalobě napadeném rozhodnutí.

Následně se soud zabýval otázkou správnosti posouzení otázky účastenství žalobce b) žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí. V tomto směru se soud s ohledem na výše vymezený rozsah soudního přezkumu v rámci správního soudnictví ve vztahu k žalobci b) musí omezit pouze na posouzení, zda jeho odvolání bylo přípustné či nikoliv.

Dle ustanovení § 109 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), účastníkem stavebního řízení je

a) stavebník,

- b) vlastník stavby, na niž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem, nejde-li o případ uvedený v písmenu g),
- c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem,
- d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena,
- e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno,
- f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno,
- g) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastníků, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

S ohledem na skutkový stav připadá v případě žalobce b) v úvahu účastenství ve stavebním řízení pouze na základě výše uvedeného písmene e) § 109 odst. 1 stavebního zákona, neboť žalobce b) evidentně nesplňuje ostatní důvody účastenství ve stavebním řízení.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce b) se přípisem ze dne 2.9.2009 domáhal přiznání účastenství v předmětném stavebním řízení s odůvodněním, že z územního rozhodnutí a z opatření obecné povahy č. 2/2008 o změně č. 3 územního plánu sídelního útvaru Šluknov je zřejmé, že s předmětnou stavbou čerpací stanice souvisí i výstavba nové silnice III. třídy, která se dotýká mimo jiné parcel p.p.č. 16/1, 570/2, 602/1, 950/2 a 614/1 v k.ú. Rožany, které jsou ve vlastnictví žalobce b). Žalobce b) uvedl, že předmětnou stavbu čerpací stanice nelze realizovat a provozovat bez této nové komunikace.

Rozhodnutím ze dne 16.9.2009, č.j. SÚ-33032062-19/2009/Mü, příslušný Městský úřad Šluknov, stavební úřad, rozhodl, že žalobce b) není účastníkem předmětného řízení, neboť komunikace, kterou zmiňuje ve svém podání, není předmětem daného stavebního řízení a žalobce b) vlastní pozemky ve vzdálenosti minimálně 50m od místa stavby a není tedy dle stavebního úřadu hraničícím sousedem, kdy mezi pozemkem, na němž má být postavena stavba, již se týká stavební povolení, a pozemky žalobkyně jsou další tři parcely. Současně uvedl, že tedy ani nemohou s ohledem na uvedenou vzdálenost být navrhovanou stavbou dotčena práva žalobce b).

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce b) blanketní odvolání, které do vydání žalobou napadeného rozhodnutí nijak nedoplnil. Rovněž odvolání žalobce b) proti prvoinstančnímu rozhodnutí o povolení stavby bylo blanketní a zůstalo do vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedoplněno. Dále soud konstatuje, že žalobce b) ve správním řízení ani v samotné žalobě neuvedl, kromě odkazů na nesprávný postup správních orgánů v rámci územního řízení, žádné konkrétní důvody, které by podpořily jeho tvrzení, že je účastníkem daného stavebního řízení. Soud se tedy otázkou účastenství žalobce b) může vypořádat rovněž jen ve zcela obecné rovině.

Jak již bylo výše uvedeno, vzhledem ke skutkovému stavu připadá v úvahu účastenství žalobce b) v předmětném stavebním řízení pouze na základě ustanovení § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Pro účastenství dle uvedeného ustanovení musí být kumulativně splněny dvě podmínky: daná osoba musí být vlastníkem sousedního pozemku nebo stavby na něm a musí existovat možnost, že povolovanou stavbou bude přímo dotčeno vlastnické právo dané

osoby k tomuto pozemku či stavbě. Žalovaný se oběma okruhy podmínek ve svém rozhodnutí zabýval. Posuzoval sousedství dotčeného pozemku, na němž se má postavit plánovaná stavba, a pozemků žalobce b). Žalovaný konstatoval, že pozemky žalobce b) jsou od plánované stavby vzdáleny 50m a mezi plánovanou stavbou a pozemky žalobce b) se nachází další pozemky jiných vlastníků. Na základě této skutečnosti dospěl žalovaný zcela správně k závěru, že podmínka vlastnictví sousedního pozemku je splněna, neboť se nemusí vždy jednat výhradně o mezující sousedy. Proto přistoupil k přezkumu i druhé z podmínek a zabýval se možností dotčení vlastnických práv žalobce b) povolovanou stavbou. Žalovaný dovodil s odkazem na skutečnost, že přístupy a příjezdy ke stavbě jsou řešeny napojením na stávající silnici III/2666, že nemůže dojít provedením stavby k přímému dotčení vlastnického práva žalobce b). Uvedené závěry žalobce b) v podané žalobě nijak nezpochybnil.

Soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalovaný v dostatečném rozsahu posoudil otázku účastnictví žalobce b) v předmětném stavebním řízení a zcela v souladu s obsahem správního spisu a s přihlédnutím ke skutkovému stavu věci dospěl ke správnému závěru, že žalobce b) není účastníkem daného stavebního řízení. S ohledem na to, že s žalobcem b) i po vydání usnesení, kterým deklaroval, že žalobce b) není účastník stavebního řízení, stavební úřad jednal jako s účastníkem řízení, soud konstatuje, že žalovaný správně rozhodl o odvolání žalobce b) tak, že se zamítá jako nepřipustné.

K námitce žalobce b), že v žalobou napadeném rozhodnutí bylo argumentováno rozhodnutím o odvolání proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto stavebním úřadem o účastnictví žalobce, které ve skutečnosti bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující. Samotný žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nezpochybňuje, že v tomto směru došlo z jeho strany k pochybení a vada, na kterou žalobce b) poukazuje, v žalobou napadeném rozhodnutí skutečně figuruje. Za tohoto skutkového stavu tak bylo na soudu pouze to, posoudit, zda tato vada měla vliv na zákonnost předmětného výroku žalobou napadeného rozhodnutí či nikoliv.

Na základě skutečnosti, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí věcně dostatečným způsobem vypořádal s otázkou účastnictví žalobce b) a s přihlédnutím k tomu, že odvolání proti usnesení, kterým bylo stavebním úřadem rozhodnuto, že žalobce b) není účastníkem předmětného stavebního řízení, nemá odkladný účinek, dospěl soud k závěru, že daná vada žalobou napadeného rozhodnutí neměla vliv na zákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce b) zamítnuto pro nepřipustnost.

S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti tedy shledal soud žalobu žalobce b) jako nedůvodnou.

Následně se soud zabýval námitkami žalobce a) ve vztahu k výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že nedošlo k řádnému vypořádání námitek účastníků řízení v rámci stavebního řízení a následně ani k vypořádání s námitkami v rámci odvolacího řízení v žalobou napadeném rozhodnutí.

Tuto námitku soud shledal jako zcela nedůvodnou. O námitkách žalobce a) v rámci stavebního řízení rozhodl příslušný stavební úřad a současně se touto námitkou zabýval v rámci odůvodnění svého rozhodnutí na straně 9 stavebního povolení. Je třeba zdůraznit, že skutečnost, že žalobce nesouhlasí s důvody uvedenými v odůvodnění, nemůže zakládat nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Je rovněž třeba zdůraznit, že stavební úřad není

v rámci stavebního řízení oprávněn řešit námitky vztahující se svojí podstatou k územnímu řízení o umístění stavby.

K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobců soud konstatuje, že žalobci podali přípisem ze dne 5.10.2009 blanketní odvolání s tím, že důvody odvolání budou následně doplněny. K doplnění odvolání však již až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 8.3.2010 nedošlo. V souladu s ustanovením § 90 odst. 2 správního řádu se správnost napadeného rozhodnutí v rámci odvolacího řízení přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. S ohledem na blanketní odvolání soud považuje za zcela dostatečné odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí, kde žalovaný s odkazem na obsah vypořádání se s námitkami ostatních odvolatelů uvedl, že se zabýval podrobným přezkoumáním napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího správního řízení ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že postup stavebního úřadu a obsah rozhodnutí o stavebním povolení není v rozporu s právními předpisy. V tomto směru tedy soud neshledal nepřezkoumatelným ani rozhodnutí o povolení stavby ani žalobou napadené rozhodnutí.

K námitce žalobce a) týkající se údajného nevypořádání se s odvolací námitkou dalšího účastníka řízení, že v průběhu správního řízení před stavebním úřadem tento další účastník (pan M. B.) upozorňoval na nedostatky dokumentace ke stavebnímu řízení, soud uvádí následující. Na zmínku o upozornění o nedostatecích dokumentace k předmětné stavbě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně reagoval na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě žalovaný odůvodnil svůj názor, že příslušný stavební úřad není nutno upozorňovat na nutnost přezkoumat stavební dokumentaci k dané stavbě, neboť tato povinnost je mu uložena přímo ze zákona. V tomto směru tedy upozornění nepovažoval žalovaný za námitku ve smyslu § 114 stavebního zákona. A v tomto směru je třeba chápat vyjádření žalovaného, že se k danému upozornění jako k námitce nepřihlíží. Je však třeba zdůraznit, že samotnou námitkou týkající se obsahu stavební dokumentace se žalovaný i stavební úřad ve svých rozhodnutích dále zabývaly. Tuto námitku tedy shledal soud rovněž jako zcela nedůvodnou.

K námitce nedostatečného vypořádání se s odvolací námitkou dalšího účastníka řízení (M. B.), kterou žalobce a) spatřoval v tom, že je v rozhodnutí uvedeno, že skutečnost, že zpracovatel stavební dokumentace je držitelem příslušného osvědčení, je možno ověřit ze seznamu autorizovaných osob, soud uvádí následující. Formulace, kterou uvedl žalobce v žalobě, není zcela přesná. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 6 uvedl výslovně, že L. K., který byl zpracovatelem stavební dokumentace, je autorizovaný technik pro pozemní stavby a do závorky uvedl „ověřeno na seznamu autorizovaných osob na ČKAIT“. Na stranách 4 a 5 pak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že i jednotlivé části dokumentace vypracovaly autorizované osoby i se specifikací, kterou část stavební dokumentace vypracovala která autorizovaná osoba. Dle názoru soudu se tedy žalovaný danou námitkou vypořádal. Ani v tomto směru neshledal soud žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné a shledal námitku jako nedůvodnou.

Dále se soud zabýval meritorními námitkami žalobce a) hmotně právního charakteru.

K námitkám vtažujícím se k řádnosti schválení změny č. 3 územního plánu sídelního útvaru Šluknov, kdy žalobce a) namítal, že nebyla daná změna řádně projednána a nebyly ani splněny předpoklady pro její schválení, soud uvádí následující. Námitky týkající se územního řízení o umístění stavby a řízení o změně územního plánu sídelního útvaru Šluknov nelze

uplatňovat v soudním řízení, ve kterém bylo správní žalobou napadeno rozhodnutí o stavebním povolení konkrétní stavby. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud a ve svém rozsudku ze dne 13.6.2007, č.j. 5 As 73/2006 – 121, konstatoval, že jestliže stavební povolení bylo vydáno na základě předchozího rozhodnutí správního orgánu o umístění stavby, kterým byla vyřešena otázka přípustnosti umístění stavby na předmětných pozemcích, jsou námitky, jimiž žalobce v odvolání proti stavebnímu povolení brojil právě proti umístění stavby v dané lokalitě, námitkami nepřipustnými, k nimž nebylo možné ve stavebním řízení přihlížet, neboť tyto námitky mohly (a měly) být uplatněny v územním řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí o umístění stavby. V ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona je totiž zakotvena zásada koncentrace řízení, kde je konstatováno, že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se v rámci stavebního řízení nepřihlíží. Na uvedený závěr navázala i další konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu jako např. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č.j. 8 As 2/2010 – 97, či ze dne 1.6.2011, č.j. 1 As 6/2011-347, které jsou dostupné na www.nssoud.cz. Námitky vztahující se k procesu přijímání územního plánu je možno uplatňovat výhradně příslušným postupem v rámci zákonem stanovených možností přezkumu opatření obecné povahy.

Tyto námitky žalobce a) tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné.

K námitce žalobce a), ke které se připojila i osoba zúčastněná na řízení, že stavební povolení nemělo být vydáno před dokončením řízení vedených před vodoprávním úřadem a speciálním stavebním úřadem o povolení vodní stavby a dopravní části stavby, uvádí soud následující. Ve vztahu k uvedené námitce je nutno opět zdůraznit, že je podstatné si uvědomit, o jakých skutečnostech se rozhoduje v rámci stavebního řízení. Ve vztahu k předmětné stavbě již bylo pravomocně rozhodnuto o jejím umístění, k čemuž došlo v rámci územního řízení o umístění stavby. V rámci stavebního řízení se tedy pak již nezkoumá otázka, zda na daném místě předmětná stavba může či nemůže být postavena, ale zkoumají a stanovují se výhradně podmínky provedení samotné stavby. Z obsahu námitky žalobce a) a vyjádření osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že tuto skutečnost nerespektují, a domáhají se přezkumu v rámci stavebního řízení i skutečností, které byly předmětem řízení územního o umístění stavby. Jak již bylo výše konstatováno ve vztahu k námitkám týkajícím se řízení o územním plánu, v rámci stavebního řízení vzhledem k v § 114 odst. 2 stavebního zákona zakotvené koncentrační zásadě nelze znovu projednávat námitky, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Z výše uvedeného rovněž jednoznačně vyplývá, že právě s ohledem na skutečnost, že o umístění stavby bylo již pravomocně rozhodnuto, nemusí být podmínky provedení jednotlivých částí předmětné stavby stanoveny najednou. Může k jejich stanovení dojít v rámci jednotlivých stavebních řízení před obecným stavebním úřadem a speciálními stavebními úřady. Dále soud zdůrazňuje, že věcná příslušnost jednotlivých speciálních stavebních úřadů je stanovena právními předpisy. Nelze tedy požadovat, aby obecný stavební úřad do rozhodnutí o povolení části stavby spadající do jeho kompetence zahrnoval do výroku i podmínky obsažené v rozhodnutích jiných speciálních stavebních úřadů. Tím by docházelo k překračování jeho věcných kompetencí. Soud se tedy shoduje s žalovaným ve skutečnosti, že v daném případě bylo postupováno v souladu se zákonem a rovněž tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce a), že s ohledem na skutečnost, že v rámci stavebního řízení nebyly stavebním úřadem požadované doklady doloženy stavebníkem ve lhůtě, která byla stanovena ve výzvě ze dne 23.3.2009, mělo být stavební řízení zastaveno. Z obsahu spisu vyplývá, že ve výzvě stavebního úřadu ze dne 23.3.2009, č.j. SÚ-2062-2/2009/Mü, bylo stanoveno, že chybějící doklady mají být doloženy do 31.6.2009. Předmětné doklady však byly příslušnému stavebnímu úřadu doloženy až 10.8.2009 a na základě této skutečnosti následně stavební úřad pokračoval ve stavebním řízení.

Soud v dané věci konstatuje, že skutečně v období od 1.7.2009 do 9.8.2009 nic nebránilo příslušnému stavebnímu úřadu v tom, aby dané stavební řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písmeno c) správního řádu, protože žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily projednání věci. V tomto období se toho mohli dokonce účastníci domáhat prostředky, které jsou jim zákonem svěřeny v rámci domáhání se činnosti správního orgánu např. postupem dle § 80 správního řádu. Ovšem v okamžiku, kdy sice po uplynutí původní lhůty, ale ještě před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení pro neodstranění nedostatků podání žadatel příslušné doklady doplnil, nezbývalo stavebnímu úřadu nic jiného, než v předmětném řízení pokračovat. Doplněním dokladů totiž odpadl důvod pro postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Postup správního orgánu lze v daném případě posuzovat jako liknavý, ovšem tato liknavost a skutečnost, že v období od 1.7.2009 do 9.8.2009 byl stavební úřad bezdůvodně nečinný, nelze považovat za skutečnost, která by způsobovala nezákonnost následně vydaného rozhodnutí ve věci samé.

K tvrzení, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že postup stavebního úřadu není důvodem pro zrušení stavebního povolení, aniž by svůj postoj blíže zdůvodnil, soud uvádí, že žalovaný toto vyjádření provedl v rámci popisu průběhu správního řízení. Ze strany žalovaného nešlo o reakci na nějakou konkrétní odvolací námitku. Nemuselo tedy z jeho strany dojít k podrobnému rozebrání dané skutečnosti. Žalovaný však vzhledem ke skutečnosti, že považoval postup stavebního úřadu za ne zcela správný, tento postup zhodnotil a dospěl k závěru, že nezakládá důvod pro zrušení daného prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru neshledal v postupu žalovaného soud pochybení.

S přihlédnutím ke všem výše uvedeným důvodům dospěl soud k závěru, že i tato námitka je nedůvodná.

Poslední námitkou procesního charakteru je námitka, že účastníkům řízení nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

V ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žádná zvláštní výzva dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v prvoinstančním řízení vydávána nebyla. To nezpochybňuje ani žalovaný, když ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že účastníkům včetně žalobce a) doručil opatření ze dne 20.8.2009, č.j. SÚ-2062-7/2009/Mü, kterým bylo oznámeno zahájení stavebního řízení. S ohledem na doručení tohoto opatření měli dle žalovaného účastníci možnost seznámit se s podklady doloženými ke stavebnímu řízení a uplatnit své možné připomínky.

Ve výše citovaném opatření obsahujícím oznámení o zahájení řízení je mimo jiné uvedeno, že účastníci řízení a dotčené orgány mohou své námitky, důkazy a závazná stanoviska uplatnit nejpozději do 10 dnů ode dne obdržení tohoto oznámení, jinak k nim nebude přihlédnuto, s tím, že pro občanské sdružení, účastníka řízení dle zákona o ochraně přírody a krajiny, platí lhůta deseti dnů ode dne, kdy o postavení účastníka požádalo. Dále

bylo v opatření uvedeno, že do podkladů rozhodnutí lze nahlédnout v úřadovně Městského úřadu Šluknov, stavebního úřadu, ul. Budišínská 648 (úřední dny pondělí a středa od 7:30 – 11:30 a 12:30-16:30 hodin), nebo jinou dobu po vzájemné domluvě.

Z výše uvedené formulace jednoznačně vyplývá, že správní orgán neměl ke dni vydání oznámení o zahájení řízení ve správním spise založeny veškeré doklady, důkazy, závazná stanoviska a vyjádření, které mají tvořit podklady, na základě kterých bude vydáváno správní rozhodnutí. V daném případě se jedná pouze o výzvu k předložení dokladů. Dle názoru soudu ani z formulace lhůty, do kdy mohou být námítky, důkazy a závazná stanoviska uplatňovány obsažené v daném opatření nelze jednoznačně konstatovat, kdy daná lhůta uplyne, neboť je stanovena pouze relativně a nikoli jako konkrétní datum (10 dnů ode dne obdržení oznámení), takže každému z účastníků běží jinak a navíc ve vztahu k občanským sdružením (a v daném správním řízení vystupovalo více občanských sdružení v pozici účastníků řízení) je pak vázána na den, kdy požádají o postavení účastníka v řízení, což ostatní účastníci nemohou nijak ovlivnit a bez nahlédnutí do správního spisu ani zjistit. Za těchto okolností mělo po shromáždění všech relevantních podkladů pro rozhodnutí a uplynutí lhůty pro jejich doplnění ve vztahu ke všem účastníkům řízení ze strany správního orgánu následovat oznámení účastníkům řízení, že správní orgán má shromážděny všechny podklady k danému rozhodnutí ve věci a stanovení termínu, ve kterém se s těmito podklady mohou účastníci seznámit.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 3.3.2005, sp. zn. II. ÚS 329/04) či Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 28.6.2005, č.j. 8 As 3/2005-86), která nepochybně dopadá i na správní řízení vedená podle nového správního řádu – zák. č. 500/2004 Sb., musí být účastník správního řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí ve věci dáno na vědomí, kdy konkrétně bude ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí, neboť účastník správního řízení si sám z logiky věci nemůže učinit právně relevantní úsudek o tomto časovém momentu. Takto ze strany stavebního úřadu postupováno v rámci řízení před prvostupňovým správním orgánem nebylo. V této skutečnosti je nutno dle názoru soudu spatřovat vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Pro úplnost soud konstatuje, že není principiálně vyloučeno, aby sdělení dle § 36 odst. 3 správního řádu bylo obsaženo již v samotném oznámení o zahájení řízení, ale takový postup je použitelný pouze ve správních řízeních, kdy již při zahájení samotného správního řízení má správní orgán shromážděny veškeré podklady pro své rozhodnutí, případně již při zahájení řízení je schopen určit přesný konkrétní okamžik, kdy bude mít k dispozici veškeré podklady k rozhodnutí. I v takovém případě je nutno určit následnou přesnou lhůtu, ve které se mohou účastníci s podklady řízení seznámit.

S ohledem na shora zjištěné zkrácení procesních práv účastníků řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu postupem stavebního úřadu, které bez výhrad akceptoval i žalovaný a které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tak soudu nezbývalo, než ve výroku rozsudku ad I. rozhodnout v intencích ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a také, aby byla zachována zásada dvojinstančnosti správního řízení a s přihlédnutím ke skutečnosti, že k vadě řízení došlo již v řízení před prvostupňovým správním orgánem, rozhodnout o zrušení rozhodnutí Městského úřadu Šluknov, stavebního úřadu, ze dne 22.9.2009, č.j. SÚ-330-2062-21/2009/Mü. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

Pro úplnost soud konstatuje, že bylo nutno zrušit žalobou napadené rozhodnutí ve vztahu k oběma jeho výrokům, přestože k přezkumu dané procesní vady přistoupil pouze na základě námitek žalobce a), neboť výrok druhoinstančního správního orgánu nemůže obstát v případě, kdy je zrušeno v plném rozsahu prvoinstanční rozhodnutí.

Soud rozhodl v dané věci bez jednání, přestože jeho nařízení žalobci požadovali, neboť ve věci žalobou napadené rozhodnutí soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a v takovém případě § 76 odst. 1 s.ř.s. stanoví, že soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání.

Žalobce a) byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7 808,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 4 200,- Kč za 2 úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem JUDr. Jiřím Císařem [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 1 008,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku.

Žalobce b) se svými námitkami úspěšný ve věci nebyl a proto, přestože došlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a stavebního povolení, došlo k tomu výhradně na základě úspěšné námítky žalobce a). Proto s přihlédnutím k principu náhrady nákladů řízení dle úspěšnosti ve věci zakotvenému v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žalobci b) náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalovaný vzhledem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a stavebního povolení nebyl ve své podstatě ve věci úspěšný, a proto mu nepřiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. žádnou náhradu nákladů řízení. Pro úplnost soud dodává, že mu ani žádné účelně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Náklady na právní zastoupení žalovaného v daném soudním řízení soud nepovažuje za účelně vynaložené náklady řízení, neboť žalovaný disponuje dostatečně kvalifikovanými pracovníky, kteří by mohli jednat jeho jménem před soudem v rámci výkonu své úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová